

for Thingets Medlemmer, naar det er et Regjeringsforslag, end naar det er et Forslag, der er blevet optaget af Medlemmer. — Jeg risicerer rigtignot at faae en Bemærkning at høre om, at jeg ikke forstaaer mig paa de Ting, jeg nu vil gaae ind paa at omtale, men jeg vil udsætte mig herfor, idet jeg udtaler min Mening om Sagen. Jeg kan nemlig, selv efterat have hørt den ærede sidste Taler, paa ingen Maade indrømme, at det, hvorom her er Spørgsmaal, er Andet end en Næringsgreen; den er bunden, forsaavidt Bedkommende skulle have Ansættelse dertil, men i alt Øvrigt kan den sættes ved Siden af enhver anden Næringsgreen. Dette Spørgsmaal har i flere Aar været omdebatteret i Pressen, og det forekommer mig, at det derved klarligt er viist ogsaa fra Sider, hvorfra man nu synes ikke at ville anerkjende dette, at det er et Næringsspørgsmaal og ikke kan betragtes som Andet. Jeg maa sige, at det i det Hele har undret mig at lægge Mærke til den Maade, hvorpaa det synes, at Rigsdagen i 1868 stiller sig til saadanne Spørgsmaal, ligeoverfor den Stilling, den indtog i 1857. Der har i denne Samling af Rigsdagen været Spørgsmaal om Udvidelse af kirkelig Næring, af Næring i medicinl. Retning, og der er nu Spørgsmaal om en Udvidelse af en Næring i juridisk Henseende, men det synes, at den danske Rigsdag i indværende Aar er vendt noget tilbage til Nærigheden for Laugsvæsenet, i Forhold til det Standpunkt, den indtog 1857. Det er vist, at den folkelige Betragtning meget ofte gaaer i Dølgegæng, saaledes at man kan komme til at gjøre Tilbageslag, men det er dog mærkeligt at see, hvorledes man har stillet sig her i disse forskjellige Retninger. Med Hensyn til den kirkelige Næringsfrihed veed man jo, at hverken Regjeringen eller Thinget har villet gaae til at indrømme nogen saadan; selv dem, der have fuldstændig theologisk Embedsexamen med bedste Charakter, har man ikke villet gjøre til Frimestre. Man har dernæst havt et Lovforslag med Hensyn til en Udvidelse af medicinl. Næring, men det er blevet forkastet, og her er nu Spørgsmaal om en Udvidelse af juridisk Næring, hvilken Sag man ogsaa vil have studt tilside. Jeg kunde dog ønske, at det høie Thing

wilbe med Hensyn til den juridiske Næring gjøre et lille Fremstribt imod Friheden. Det har viist sig, at de Herrer, som forsvare det nu Bestaaende, ere meget tilbøjelige til at betragte denne Sagsførervirksomhed ganske saaledes, som Forvarerne for Bedligeholdelsen af Laugsvæsenet i 1857 betragtede denne Sag. Man har ogsaa her anført, at der allerede var saa mange Sagsførere, at der snarere var for mange end for saa, hvilket accurat er det Samme, som Skomagerne og Skræderne anførte i 1857, idet de sagde, at der var saa mange af de forskjellige Slags, at, hvis der kom flere, vilde de slet ikke kunne leve, men dengang paastod man, at, naar de ikke kunde leve i det ene Fag, maatte de kaste sig over i et andet; det hele store Publikum kunde ikke lide under, at man vilde sørge for, at enkelte Skomagere og Skrædere kunde leve. Det var Dueligheden og Fribiden, der skulde staffe sig Fremgang og vinde Anerkjendelse, men det kunde de bedre under frie Forhold, og de, som ikke kunde følge med, maatte sørge for at kaste sig ind paa andre Ting. Dette siger man imidlertid ikke nu; nu siger man, at der er saamange Sagsførere, at vi ikke trænge til flere, og at det er at berygte, at de, der allerede findes, ikke kunne leve, idetmindste ikke udelukkende af denne Næring; men det er dette Hensyn, som jeg mener, at man aldeles ikke skal tage. Her, som i alle andre Forhold, er det Concurrencen, der bringer de bedste Værer frem, og det er aadensbart, at jo flere Sagsførere der komme, desto bedre vil det vise sig, hvor Dygtigheden i denne Retning findes. Publikum er ikke saa uvidende eller saa blind for, hvad der tjener til dets Bedste, at det ikke meget snart skulde komme under Veir med, hvem der er bekjendt for at være den dygtigste Sagsfører og hvem ikke; dette kan man ganske roligt overlade til Publikum selv. — Det viste sig i 1857, at det virkelig stete, som det ærede Medlem for Thisted Amts 2den Valgfreds (Klein) nu frygter for vilde stee med de unge Jurister. Han sagde, at de vilde kaste sig i Masse over denne Næringsvei, men at det snart vilde vise sig, at de havde været Offre for en Illusion, og at de snart vilde komme til at see, at de havde gjort Regning uden Bært; det var ikke hans Ord,